

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg må vel hellere gøre det i en kort bemærkning, for jeg har faktisk ikke tænkt mig at sige noget om nødhjælpsorganisationerne i min ordførelse.

Jeg vil godt sige til hr. Villy Søvnald, at meget, meget længe under Bosnienkonflikten advarede de humanitære organisationer faktisk også imod det, det internationale samfund gjorde. Vi gjorde det alligevel, for vi mente, at det var en rigtig prioritering. På trods af deres advarsler sagde vi, at der er formål, der er så væsentlige, at vi må løbe den risiko, som nødhjælpsorganisationer naturligvis måtte påpege, nemlig at man kan risikere, at ens folk f.eks. bliver gidsler i en konflikt.

Jeg vil bare minde om, at vi altså har haft samme situation omkring Bosnien, hvor det politiske system efter overvejelserne faktisk prioriterede og sagde: Vi skal have styrken ind alligevel, for det er så vigtigt, at vi kan gøre et stykke arbejde.

Så jeg vil godt sige til hr. Villy Søvnald, at denne diskussion altså ikke er ny, og vægtningen er altså heller ikke ny. Det er igen en stillingtagen til, hvordan vi mener, det overordnede skal køres.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Det er til hr. Villy Søvnalds bemærkning om, at den civile del skulle fylde noget mere. Jeg vil gerne have lov til at spørge hr. Villy Søvnald, om der var noget i vejen for, at man parallelt med dette beslutningsforslag kunne prøve på at få en kraftigere civil hjælp ført ind.

Ville det afhjælpe nogen af SF's betænkeligheder ved dette beslutningsforslag?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal sige til hr. Duetoft, som fremdrager eksempler fra Bosnien, at jeg synes, det er svært at sammenligne. Situationen i Bosnien, hvor konvojerne ikke kunne komme frem, hvor de blev sprængt, hvor de blev beskudt, er en fuldstændig anden end denne, hvor nødhjælpen godt kan komme frem, og det gør, at sammenligningen ikke holder stik. I dag kommer nødhjælpen frem. Jeg mener i virkeligheden, hr. Duetofts indlæg egentlig kun bekræfter Hegels gamle tese om, at det eneste, man kan lære af historien, er, at folk ikke lærer af historien.

Må jeg så sige til hr. Peter Christensen, at det er klart, at vi vil være meget interesseret i at diskutere det her, men vi havde mere end det ene kritiske spørgsmål om fordelingen på militærindsatsen og fordelingen på nødhjælp, og jeg har svært ved at forestille mig en situation, hvor vi stemmer for. Vi mener, den militære indsats er forkert. Vi mener, som jeg redegjorde for i min ordførelse, at det er andre svar, der er behov for, hvis man virkelig skal hjælpe Albanien på fode.

Jørgen Estrup (RV):

Da OSCE og FN for ca. en måned siden besluttede at sende den internationale styrke, var forholdene i Albanien faktisk præget af totalt anarki. Flygtningestrømmene var det typiske. Det var svært at få almindelige livsforholdene. Volden var udbredt. Der var adskillige dødsfald. Det synes jeg vi skal huske i dag, hvor der tilsyneladende er roligere forhold.

Det, som man i høj grad også frygtede dengang, var, at de totalt anarkistiske forhold i Albanien kunne sprede sig til områder på Balkan med store albanske befolkningsgrupper, måske ikke mindst Makedonien, hvilket utægtelig ville være en helt frygtelig situation.

Men for at forstå udviklingen, hvad enten man så lægger større eller mindre vægt på de berømte pyramidespil, er det jo helt oplagt nødvendigt at gå tilbage til det valg, der gik så galt for et år siden, det valg, som observatører fra OSCE med stor vægt sagde ikke kunne godkendes som frit og fair. Den samlede situation er selvfølgelig det, der må være baggrunden for vores stillingtagen her i dag.

Der er brug for en stabilisering af det albanske samfund som et sted, hvor man kan leve og overleve uden frygt, og der er brug for at sikre, at den demokratiske proces kan få en ny start gennem et frit og fair valg overvåget af OSCE. Det må være de to mål, der er.

Beslutningen om at afsende en styrke kan man se allerede har haft en stabiliserende virkning. Forholdene i dag, som de første dele af styrken møder, er rolige og godt det samme, men der er ingen garanti for, at det fortsætter. Der er masser af våben ude, og det er et stort problem, hvordan man skal få stoppet den risiko, der er for ny vold.

Man må jo sige, at hvis det skulle vise sig, at der ikke blev brug for den internationale styrke i forbindelse med at føre nødhjælpen frem, er det vel ikke ligefrem en ulykke. I den slags situatio-